tõelisem teedmisse tõi: nilbe prowwa ei ole enämb elawide riigide om jo tõiesti poole furma-fängu foanu. Ka olli täle nüüd pärast tee majasse wälla münnä, sest see tiise naisterahwas olli sen ammuu majan ainuukene selwejä ja walla, et künni perremees hüir lõpmist passu ei päsi. Selma wellegi seelmaks ja käskinäkspuhas ta ennäle tale lawwa päält ärä, ninu talli pärgelt läinud wälla, kõik enne tema furmafängust kunija saada püüe ja wälja pääse. Nüüd olli tema edimäne tee ja töö, oma fuure föbra mannetälle wõime woledat jõhtumisest lähidalt teeda andma, mis ta täämbõõsel, näimi ja kuulnu. Kuninga poig nand edimäelt nätt seda wõõra elotsep ja immer, et nii wõima ju ainsa kaupmeke poolt nõuganne kõrwar teedmine tooli. — Jõgi õhtse tema omma ormaste föbra, nägu herrnõistgi, ja ta kõrwar nätta ajamelt üles, wõtt lühikesti kordawasi, shandarmi, ninu palja muid föamehi pendaga üles, pellel mõrdjatide künni tabamisse, tõrwiisku löija kaasan olluwa. Kõige päält wõeti ilma kuulsa kaupmees, õdva omaste uhkeste fängu magamisse päält künni, kõudeti käe- jala kokku, ninu kuninga poig küsse käredalt: „Kor ja prowwa on?" Kaupmees wõõrsi kui kaswalehl, ja wõtte kõpeldes: „Ja, ta on wõist prl. perilde kombren!"

Õhtse föamehi jõeteti kaupmeest rahtuna, ninu õhtse wõtiwa naa pere de sambreke üles, kon paar tõsinitta peenikesi preilit, ommi fängu pääl rahulisti pahdesiwa. Kui shandarmi neid üles aijewa, ninu neide käest prowwa perrä küsewä, tahtsewa paar tidda neist adnaste wälla kasada, nida kordawasi kõrda lõi ärä kuuldä. — Nüüd kõnwõitsi ka nee kurja-tegija kõik künni, ninu lõuti, et nee peenikese preili kõik pahar prõisi olliwa naisterahwa rõiwil, ker õdagal ommi rõiwa-tükki, föösje tääl tegemän kaiserä. Nüüd sei mis tantsnoormees oma föbre, ninu kõik ta teendi furma fängu kombreke, kon ta kaupmeke prowwa künni ütet olewat. Kui tõiesti prowwad ükgi ei näe olewat, mõtlewa nema künni ja tämä. Ent neid noormeer ütel: „Mina näije päält, et ta fijja famma fängi magama kuidas!" Nüüd käsk ta tõiesti kombreke üte „preili" künni tuwwa, ja kui see seda fängu nägi, ja owwu sai, et teda künni magama sunnitsi, — nellel ta sõega sorta, tõde mitte fängu panda. Ent tõiesti olli see imeliku mõistatus. Ent reisja kuninga poig ei jõtä perrä, enge käsk „preilit" fängi puhtama panda. Kui shandarm seda tegi, ärati künni nägide mõistus üles, kirmest wõwa saama, nii „preili" teda nii räpi pelsi, õhtse pellemal silma pilgul, mis ta fängu sise sõeti, — olligi ta neide silmist kadanu, kuna fang, nägu ennegi, oman üles päetan wormün sain.

pag. 373. 25

Nüüd seiwa nee tõise orwa, mis jugutseke furma kaupmeke prowwa sai. Selle üna kuninga poig rajut oma kõega selle imeliku fängu pääle, ja sedamaid kordsüna tema redro pästi üles, mis fängu-lena ninu peeja kõrwale kaänivä, ninu nalle, kirmer hammastega watas talli nätäsele, ker ommi teäridega lõnga salmis olli, eda üttegi wasta wõtma. Weel fuurembad läti künni imetellemine ninu kirm, kui reisja kuninga poig neile nimitas, et ka tema sen furma-fängu kõrd maanu, mineb nõist hammaste hammastamisest läti lämmä. Ent neil kõgil olli see lüg rasse wõkuda, ja ta tegi aija tõenduse oma rõiwa wallale, näudes neile omma paljast iho ninu ütel: „Nee nunatse tähe! minno palja iho pääl kõnelgu enamb kui minne. Siin wõima näid julgeste näudätä, kuna minna neist kõtse, omile rasemäle helistädi (kunulutadi) ei tohi, nalle fumist minna kõdo lõtsigi. Olen minno rasemba, efi eäraliseult mu ormer emä neid nämmä ei olest minno mitte jõja tagasi tulla lubanu, nar mis tahtnaa ei olest minno mitte jõja tagasi tulla lubanu, nar mis tahtnaa et ma neile kurjategijide katte wõis masta."

Sõber, kuninga poig, näije nisarfilmid tõise palgid haawe, pellest künd neha kõrwid olli, ninu nalle walla, tulles noormeer ilma pidemba pöderigeta wälla kammatas. — Nüüd mõnti alla keldreke, kon kõiki fuurer imetellemises, ruumidar keldre põrmand, täis kooljid, ninu kooja-laid olli, mis jo mõne aasta eest furma-fängu läti fuima jaadetu. Ka olli jõal üten efi eräliskun wõisun keldreesen mitte kõrti tõut kulda ja kõtõkõt, mis enämbõsi kõik neide õmnetumi jõgo olli, nelle iho- ja lau jõal all ridelesiwä. — Nõõra-maa kuninga kohus käwe kurjategijidega omma jõetut teed edesi, ninu jai neide käest, paljude riiete ineriste teedmäda kadomise, ninu furma üle teedmist, ker omal ajal, kui tina tuhka, ära kattera, nii et neist kääki enämb üttegi teedmist ei foa. Kohus mõist künd kurjategija, kaupmeke päale olusten, wõlla furma. Edimält tema prowwa olli fest furma-fängu läti pärmi, fest ka tema ära punutadu ja pitstadu, iho kõgi lõuti keldrest, muide õmnetumi kerkest, kellega ka tema jõelt ära koristadi, ninu ommi kaasluskurjategijide manu, maha matadi. Kõik see kaupmeke fuure rasendar jai ostjani wiisil õõmüüdis, ninu neide õmnetumi ornatsile ja katsile ära jaetus, keda keldrest tapetult lõuti. Nüüd, kui künd kohus, kurjategijide üle mõistetu, ja täidetü olli; kuts wõõramaa kuningar, reisja kuninga poja, kui oma poja kõige ormsamba föbra henda manu, wõtt omaste rännaja kõige